

ת"פ 50240/02/14 - מדינת ישראל נגד מ.ה.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 50240-02-14 מדינת ישראל נ' ה'

בפני כבוד השופטת חנה מרים לומפ

בעניין: מדינת ישראל

נגד

מ.ה.

הכרעת דין

כתב האישום ויריעת המחלוקת

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת אלימות בכך שתקף את אשתו לשעבר הגב' ר' ה' (להלן: "המתלוננת") בביתם ב.... שבירושלים וגרם לה חבלה של ממש וכן עבירה של הפרת תנאי כניסה לישראל, ויוחסו לנאשם עבירות של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") והפרת תנאי כניסה לישראל לפי סעיף 12(3) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952. (להלן: "חוק הכניסה לישראל").

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 12.12.13 (נפלה טעות סופר במועד ביצוע העבירה והצדדים אינם חלוקים כי מדובר באירוע מיום 12.12.13) בסמוך לשעות הערב, בעטיו של ויכוח בין הנאשם למתלוננת, קפץ הנאשם על המתלוננת שישבה על הספה בביתם, הכה אותה בבטנה, הכה באגרופים בפניה ותפס באוזניה. המתלוננת הדפה את הנאשם מעליה ובתגובה זרק הנאשם עליה תנור ופגע בכף רגלה. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, דיממה המתלוננת מאפה ומאוזנה ונגרמו לה המטומות בעין ימין, ברגל ימין וחתך באוזן ימין. בעשותו כל אלה, הפר הנאשם את תנאי האשרה, המאפשרים לו תעסוקה בישראל בלבד, בכך שגר עם המתלוננת וישן בבית שב.....

3. הנאשם הכחיש את המיוחס לו בכתב האישום. לטענת הנאשם המתלוננת הגישה את התלונה בשל לחץ שהופעל עליה להתגרש ממנו מצד בני משפחתה.

ראיות הצדדים

ראיות התביעה

4. מטעם התביעה העידו המתלוננת, אחיה מר ס.ת. (להלן: "האח"), ואביה מר ו.ת. (להלן: "האב"). כמו כן הוגשו הודעות הנאשם במשטרה **ת/1**, **ת/2** ו-**ת/3**, דו"ח ביצוע עימות **ת/4**, רישיון עבודה באזור יהודה ושומרון

ת/5, תעודות עובד ציבור ת/6 ו-ת/7, תעודה רפואית ת/8 דיסק עם תמונות החבלות של המתלוננת יחד עם מזכר ת/9.

עדות המתלוננת

5. המתלוננת סיפרה שהתגוררה יחד עם הנאשם ב..... בחלק הישראלי של הכפר, בסמוך לבית אביה והם שילמו לו את סכום הארנונה. לדבריה, לנאשם היה אישור לעבוד במישור אדומים. המתלוננת סיפרה כי טרם תקיפתה פרץ וויכוח בינה לבין הנאשם על כך שהנאשם רצה להוציא את בנם הגדול החוצה על מנת לשחק בשלג והיא לא אישרה לו לצאת. כתוצאה מכך, הם התווכחו ביניהם והמתלוננת סגרה את הדלת כדי שהנאשם לא יוכל לצאת החוצה עם בנם. לאור האמור, הנאשם התעצבן, פצע אותה באוזן והכה אותה באמצעות אגרופו בעינה וכן סטר לה. לבסוף, הכה אותה באמצעות תנור ספירלה ברגלה ובבטנה בזמן שהייתה בהריון.

6. בחקירתה הנגדית המתלוננת ציינה כי לא ניגשה לתחנת המשטרה באותו היום בו אירע המקרה, משום שירד שלג והכבישים היו חסומים והיא הייתה עייפה. לאחר מכן, שנשאלה שוב על כך שהגישה את התלונה שישה ימים לאחר האירוע בשעה 22:30, היא לא ידעה לתת הסבר על כך, אולם הוסיפה כי התקשרה לאביה באותו ערב שאירע האירוע, ואביה הגיע לביתם. היא סיפרה שהחלה ללכת למרכז לאלימות במשפחה, כאשר העבירו את תיק הגירושין מבית המשפט לשם והם התקשרו אליה. לדבריה היא לא התלונה ביוזמתה במשטרה בפעם השנייה, ביום 21.2.12, אלא הם התקשרו אליה.

7. עוד בחקירתה הנגדית אישרה המתלוננת כי אביה לא רצה שתינשא לבעלה, אך הוסיפה כי לאחר נשואיה אביה לא השפיל את הנאשם ונתן להם להתגורר בביתו והם שילמו לו שכירות בסכום של 1,200 ₪. אביה אף מצא לנאשם עבודה וציפה שהנאשם יהיה אסיר תודה על כך. המתלוננת תיארה בעדותה כי הגנה על עצמה עת הנאשם נהג כלפיה באלימות ודחפה אותו והכחישה שהכתה את עצמה. המתלוננת העידה כי הם גרו ביחד ב..... עד התקרית.

עדות האח

8. האח סיפר שביום האירוע ירד שלג והוא היה אצל דודתו, כשהפסיק השלג (לאחר שלושה ימים) הוא חזר לביתו משום שפתחו את צירי התנועה והוא הבחין כי המתלוננת נפצעה באוזנה והיא סיפרה לו שהפציעה נגרמה לה כתוצאה מכך שהוכתה על ידי הנאשם הואיל וסירבה שיוציא את ילדם החוצה. היא ספרה לו כי בעלה נתן לה אגרוף, הרים את התנור והכה אותה עם התנור. האח הוסיף בעדותו וציין כי אין מדובר בפעם הראשונה בה תקף הנאשם את המתלוננת. עוד מסר כי הנאשם לא התייחס למתלוננת בצורה יפה וגם הכה את בנו פעמיים. לדבריו, המשטרה זימנה אותו לעדות ביום 18.2.14 ולא אביו שכנע אותו למסור עדות במשטרה.

עדות האב

9. האב סיפר כי ביום הראשון לשלג, יום האירוע, המתלוננת התקשרה לאשתו וביקשה ממנה לבוא לביתה. לדבריו הם הגיעו לביתה וראו את פניה נפוחות והנאשם הכה אותה, בניסיון לרצוח אותה שעה שהייתה בהריון. לאחר מכן הנאשם לקח את בגדיו ויצא מהבית. האב העיד שהזמין למתלוננת רופא והוא טיפל בה עד שנפתחו הכבישים, ולאחר מכן היא פנתה לקופת חולים. האב העיד באשר לאירוע כי המתלוננת סיפרה לו שהנאשם רצה לקחת את ילדם לשלג בפעם השנייה והיא לא אישרה זאת, על כן הוא הכה אותה מכות חזקות. עוד

הוסיף שאחרי כמה ימים צילם שוטר את הפגיעות בגופה ועדיין ראו סימנים על גופה, כך גם בקופ"ח. האב מסר כי הם גרים ב....., בחלק הישראלי והוא משלם ארנונה לעיריית ירושלים. המתלוננת גרה בדירה הסמוכה לביתו. עוד מסר האב כי אין לו בעיות עם הנאשם ודאג לו לעבודה, משכורת טובה ולבית ללא שכירות. האב סיפר כי בין הנאשם למתלוננת היו בעיות אך לא היו מספרים לו הכל. לדבריו, הנאשם היה מגיע בלילה ולא עושה כלום בבית וכן היה מכה את בנו. הוא אישר ששמח מכך שהנאשם לא נמצא יותר עם המתלוננת משום שלדבריו הנאשם לא ראוי למתלוננת. כמו כן, העיד שהיה במשטרה וסיפר להם שבנו ראה את חבלותיה של המתלוננת לאחר יומיים שלושה. העיד שהביא את בנו לעדות במשטרה למחרת שהוא בעצמו העיד נוכח בקשת המשטרה בעקבות הדברים שמסר על בנו. עוד מסר האב כי הנאשם גר ב..... שזה שטח ישראל ומסר שזה חוקי כי יש הרבה תושבי שטחים שגרים שם.

ראיות ההגנה

מטעם ההגנה העיד הנאשם.

גרסת הנאשם

10. בעדותו בבית המשפט חזר הנאשם על גרסתו במשטרה ובתשובתו לאישום לפיה לא תקף את המתלוננת. לדבריו, הבעיות היו בינו לבין האב ולא עם המתלוננת. הוא סיפר כי ביום האירוע ירד שלג והוא רצה להוציא את בנו ולצלמו אך המתלוננת סירבה. כתוצאה מכך, הם התווכחו והוא בעט ופגע בתנור תוך כדי הליכה, ובסמוך לאירוע האב נכנס וירק על המתלוננת בשל העובדה שהכניסה אותו למשפחה נוכח התנהגותו. המתלוננת החלה לבכות והוא לקח את בגדיו ויצא. הנאשם נשאל על הסימנים שנמצאו על גופה של המתלוננת, והוא שלל כי הוא האחראי להם. הנאשם ציין שאהב את המתלוננת, ואביה הפריד ביניהם וניסה להיפטר ממנו ולכן התלונה שהגישה הייתה בעקבות האב. עוד הוסיף הנאשם כי המתלוננת היא זו שהכתה את עצמה שכן לדבריו ראה אותה בוויכוח קודם שהיה ביניהם מושכת בשערה. הנאשם אישר בעדותו בבית המשפט שהיה לו אישור להיכנס לישראל רק לצורכי עבודה וכי התגורר עם המתלוננת ב....., אך הוסיף תושבי שטחים רבים הגרים שם. בחקירתו מסר הנאשם שלא הגיש בקשה לאיחוד משפחות וכי הוא מתגורר ב.....

טיעוני הצדדים

11. ב"כ המאשימה טען כי עלה בידו, באמצעות עדיו, להוכיח את שיוחס לנאשם בכתב האישום. לדידו, לא עלו סתירות בין הדברים שמסרה המתלוננת במשטרה ובבית המשפט, אלא הדברים נאמרו בעקביות. עוד הוסיף ב"כ המאשימה כי גרסתה של המתלוננת נתמכת בעדות אביה ואחיה וכן בתמונות ובתיעוד רפואי. מנגד, ניצבת עדותו של הנאשם אשר הכחיש לחלוטין את המיוחס לו, ניסה לשוות מצב של אידיליה בינו לבין המתלוננת, אולם במהלך חקירתו הנגדית הוא קשר עצמו לאירוע ושינה את גרסתו. כמו כן, הנאשם לא מצא הסבר סביר לחבלות שנמצאו על גופה של המתלוננת. עוד טענה המאשימה שאין כל הגיון בתיאוריה שהאב לחץ על המתלוננת להגיש את התלונה נגד הנאשם משום שאינו אוהב אותו, שכן ביום האירוע הנאשם עזב את הבית ולא חזר ובכך קיבל האב את מבוקשו ולא היה צריך להגיש את התלונה. לגבי עבירת השב"ח הפנתה המאשימה לתעודות עובד ציבור ולהודאת הנאשם.

12. מנגד, טוענת ב"כ הנאשם, כי המאשימה לא הוכיחה את אשמתו של הנאשם ברמה הנדרשת בפלילים, ועל כן יש לזכותו מהמיוחס לו בכתב האישום. לדבריה, למתלוננת יש אינטרס בהגשת התלונה. הבקשה ל"גט" הוגשה על ידי המתלוננת כחודשיים אחרי שהגישה תלונה במשטרה נוכח האירוע, מה שהביא לזירוז טיפולה של

המשטרה בתלונה. עוד ציינה כי למתלוננת יש אינטרס בגירושה ובהרחקת הנאשם ממנה, נוכח סכומי הכסף הרבים אותם תקבל. עוד טענה ב"כ הנאשם לגבי השיהוי של המתלוננת בהגשת התלונה, שישה ימים לאחר האירוע, שיהוי שאינו סביר. עוד הוסיפה כי תיאור האירוע בעדות המתלוננת האב והאח מוגזמת, היות ובסופו של דבר הפגיעה שנפגעה היא מינורית ונראה לדידה כי המתלוננת הכתה את עצמה. ב"כ הנאשם סברה כי הסתירות בגרסת המתלוננת והתמיהות שגרסתה מעוררת פוגמים באפשרות לקבוע כי גרסתה מהימנה.

13. אשר לעבירת השב"ח, טענתה היא כי קיימת אכיפה בררנית בין הנאשם לאחרים נוכח עדות המתלוננת והאב המאשרת כי תושבי שטחים רבים מתגוררים ב..... נוכח נישואיהם לירושלמיות. עוד טענה היא כי לנאשם היה רישיון להיכנס לשטח התנחלות והרישיון הזה דורש אמינות ביטחונית גבוהה יותר מרישיון להיכנס לישראל גרידא.

דין והכרעה

תקיפה הגורמת חבלה של ממש- בן זוג

14. המחלוקת בתיק זה היא עובדתית במהותה, והיא מצריכה הכרעה בין שתי גרסאות עובדתיות שונות, זו של המתלוננת וזו של הנאשם. כאמור, ב"כ הנאשם טענה בסיכומיה, כי אין מקום להרשיע את הנאשם, מאחר שאין בידי התביעה להוכיח את האישום מעבר לספק סביר. ואולם, אין בידי לקבל טענה זו. עבירות המבוצעות בתוך התא המשפחתי נעברות, מטבע הדברים, בחדרי חדרים, ובמקרים רבים מדובר בתשתית ראייתית המבוססת על גרסה מול גרסה. ניתן להרשיע בפלילים גם על סמך עדות יחידה (אין זה המצב במקרה דנן, שכן עדותה של המתלוננת נתמכת בעדותו של האב, האח בתיעוד הרפואי ובתמונות של החבלות), כל עוד עומדת היא במבחני האמינות והמהימנות. סעיף 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 (להלן: "**פקודת הראיות**") נועד לסייע לשופט במלאכת ההכרעה בין מהימנותם של עדים, בקבעו כי זו תוכרע "**על פי התנהגותם של העדים, נסיבות העניין ואותות האמת המתגלים במשך המשפט**".

15. בגרסתה של המתלוננת ניכרים "אותות אמת". עדותה הייתה כנה וקולחת והיא היטיבה לתאר את מעשיו של הנאשם באופן עקבי כפי שתיארה אותם בעדותה במשטרה, במהלך העימות מול הנאשם במשטרה ובעת עדותה בבית המשפט. "**הוא רצה להוציא את הבן שלנו הגדול החוצה לשחק בשלג, אני הייתי בהיריון בילד השני, אני לא הסכמתי שהוא יוציא אותו, היה לנו וויכוח סגרתי את הדלת ואמרתי לו אם אתה רוצה לצאת תצא לבד אבל הבן שלי לא. הוא התעצבן, התחיל וויכוח בינינו, התחיל להרביץ לי, פצע אותי באוזן ונתן לי אגרוף בעין, סטירות ובסוף הוא נתן לי מכה עם תנור ספירלה ברגלי. הוא גם נתן לי מכה בבטן והייתי בהיריון. בגלל המכות בבטן כמעט הפלתי את העובר**". (ר' עמ' 16, ש' 7-11) ובהמשך מסרה "**נזל לי דם (מצביעה על האוזן) מאחורי האוזן הדביקו לי אותה, בעין וברגל היה סימן כחול. לא לקחתי תרופות כי הייתי בהיריון**". (ר' עמ' 16 ש' 13-14)

בעימות מול הנאשם במשטרה מיום 17.2.14 היא מתארת את מעשיו כך: "**אמרתי לך כי ביום 12.12.13 בזמן השלג הוא לקח את הילד ויצא איתו החוצה לשלג והיה קר מאוד והוא חזר יחד עם הילד ואז אמר לי כי הוא רוצה להוציא אותו שוב פעם ואני אמרתי לו שלא הוא לא יוציא אותו כי היה קר ואני לא רוצה שהילד יהיה חולה וכי אם כן הוא לא מטפל בו ואם הוא רוצה שיצא אין לי בעיה אבל הילד לא יוצא ואני הייתי ליד הילד וכיסיתי אותו והוא רצה לקחת את הילד ואני מנעתי ממנו לקחת את הילד ואז אני**

התעצבנתי והוא התעצבן ואז הוא הרביץ לי על העיניים שלי ועל האף ועל האוזן שלי והוא יודע שאני בהריון ונתן לי מכה לבטן והוא בסוף נתן לי מכה עם תנור שזה פגע לי ברגל ואחרי זה אני התקשרתי להורים שלי שיקחו אותי כי ירד לי הרבה דם" (ר' ת/4 ש' 6-13).

16. על אודות אותנטיות גרסתה של המתלוננת, ניתן ללמוד גם מעדותו של האב, עמו שוחחה המתלוננת מיד בתום האירוע. "היה היום הראשון לשלג. הבת שלי מתקשרת לאמא שלה ואומרת לך לבוא עכשיו עכשיו. הלכנו לבית וראיתי את הפנים שלה נפוחות והאוזן שלה פתוח ומרביץ לה מכות ניסיון לרצח והיא היתה בהריון" (ר' עמ' 33 ש' 8-10). לחיזוק עובדה זו, גם המתלוננת מסרה בעדותה שהתקשרה לאביה באותו הערב והוא הגיע מיד: "אבא שלי ראה שיש לי דם ואמר לנאשם "שאלוהים ייתן לך בריאות" (ר' עמ' 18 ש' 14-15). ולאחר מכן, מסרה שוב "אבא שלי בא וראה איך שאני נראית" (ר' עמ' 18 ש' 25). למרות שב"כ הנאשם ניסתה להטעות את המתלוננת, המתלוננת עמדה על גרסתה כי האב הגיע וראה אותה מיד לאחר האירוע.

האב העיד בחקירתו הנגדית שהמתלוננת סיפרה לו על שאירע:

"ש. הבת שלך סיפרה מה קרה.

ת. שאלתי את הבת שלי והיא אמרה שהוא שבפעם הראשונה הוא יצא לשלג עם הילד בפעם השניה אמרתי לו לא לקחת אותו אמרתי לו שהבת שלי אמרה לו שאין גז בבית ואין דברים בבית והרביץ לה.

ש. היא סיפרה לך איך הוא הרביץ לה.

ת. כן. הוא הרביץ לה עם התנור ונתן לה מכות חזקות. אחרי כמה ימים צילם אותה שוטר ועדיין ראו סימנים וגם בקופ"ח ראו את המכות. השוטר צילם את זה". (ר' עמ' 33 ש' 15-21)

נכון כי מדובר בעדות מפי השמועה אלא שעדות זאת עומדת בתנאים הקבועים בסעיף 9 לפקודת הראיות; ספונטאניות האמרה, סמיכות זמנים למעשה העבירה, האמרה נוגעת במישרין "לעובדה השייכת לעניין" והיא נאמרה על ידי אדם שהוא עד במשפט. משכך מדובר בעדות קבילה לעניין עצם מסירת הפרטים לאב. יודגש כי אמירה זו אף אם אינה קבילה כראיה לאמיתות תוכנה, יש בה משום חיזוק ותמיכה לעדות המתלוננת (ר' ע"פ 7555/11 פלוני נ' מ"י (פורסם בנבו 2.7.12)).

17. כמו כן, עדותה של המתלוננת נתמכת גם בעדותו של האב, אשר מסר גרסתו בקשר לאירוע התואמת את גרסת המתלוננת והאב "סיפרתי להם שביום שהוא הרביץ לה ירד שלג ואני הייתי אצל דודה שלי. שהפסיק השלג חזרתי הביתה ראיתי שהיא קיבלה מכות עם פצע באוזן. שאלתי אותה והיא ספרה לי שבעלה הרביץ לה. היא אמרה לי שהוא עשה את כי היא סירבה לתת לו להוציא את הילד" (ר' עמ' 28 ש' 21-24) וממשיך להעיד "היא סיפרה לי שהוא נתן לה בוקס והוא הרים את התנור והרביץ לה עם התנור" (ר' עמ' 28 ש' 27).

18. זאת ועוד, עדותה של המתלוננת נתמכת גם בתעודה רפואית וכן בתמונות המעידות על החבלות מהן סבלה. בתמונות ניתן להבחין בסימנים בעינה וברגלה וכן בשריטה מאחורי אוזנה (ר' ת/8 ו-9), אשר מתיישבים עם התיאור אותו מסרו המתלוננת, האב והאח ותומכים אף הם בגרסתה. המתלוננת העידה בצורה כנה ולא ניכר בה כי היא מגזימה ומוסיפה פרטים על מנת להעצים את תלונתה או על מנת להתנקם בנאשם.

19. ב"כ הנאשם תמחה על כך שהמתלוננת לא הזעיקה את המשטרה או הלכה להתלונן בעצמה מיד ובחרה להמתין שישה ימים עד למסירת התלונה. מסכימה אני כי לו חשה המתלוננת סכנה ממשית לחייה היה עליה להזעיק את המשטרה באופן מיידי או להגיש תלונה בהזדמנות ראשונה, אולם תשובתה של המתלוננת לפיה ירד שלג בחוץ והכבישים היו חסומים (ר' עמ' 17 ש' 13), נתמכת גם בגרסתם של האב שהעיד כי הזמין לביתו רופא עד שיפתחו צירי התנועה (ר' עמ' 33 ש' 12-14) והאח אשר העיד שביום השלג היה אצל דודתו וחזר לביתו רק לאחר שלושה ימים כאשר פתחו את הכבישים (ר' עמ' 31 ש' 8-17, עמ' 32 ש' 3-7). עוד אציין כי הגשת תלונה במשטרה של אישה נגד בעלה היא סיטואציה קשה ומורכבת ויכולה להביא לידי חששות והתלבטויות מצד המתלוננת בהגשת התלונה. ראייה לכך היא שתחילה, לאחר שנפתחו צירי התנועה בעקבות פינוי השלג המתלוננת הלכה להיבדק בקופת חולים שם מסרה לרופא כי הותקפה על ידי בעלה ורק שלושה ימים לאחר מכן היא הגישה את תלונתה במשטרה. על כן, במצב דברים זה, לא מצאתי כי כבישת עדותה במשך שישה ימים פוגמת באופן מהותי במהימנותה.

20. אשר לטענתו של הנאשם, כי העילה של המתלוננת להגשת התלונה במשטרה היתה על מנת להרחיק את הנאשם ממנה ומילדיו כך שתקבל סכומי כסף גדולים יותר מביטוח לאומי כל עוד נמנעת מהנאשם האפשרות לפרנס את המתלוננת או לשלם את המזונות אינה סבירה בעיני, וזאת משום שהיא אינה עולה בקנה אחד עם גרסת הנאשם במשטרה ובבית משפט בדבר מערכת היחסים התקינה בין בני הזוג והאהבה ששררה ביניהם. גם הנאשם אישר זאת ועל כן לשיטתו לא היתה למתלוננת כל סיבה להתרחק ממנו **"אני לקחתי את אשתי מתוך אהבה. אנו אוהבים זה את זה..."** (עמ' 42 ש' 2) ואח"כ המשיך ואמר **"היא אוהבת אותי ואני אוהב אותה הפסדנו אחד את השני בגלל אבא שלה"...** (עמ' 42 ש' 9) ולא בשל רצון להתפרנס מכספי הביטוח הלאומי.

21. איני מקבלת את טענת הנאשם לפיה העלילה נולדה כתוצאה מהלחץ אשר הפעיל אביה של המתלוננת להגיש את התלונה נגד הנאשם מאחר שהוא לא אהב אותו ורצה שהמתלוננת תתגרש ממנו. טענה זו איננה סבירה בעיני משום שביום האירוע הנאשם עזב את הבית ולא חזר, כך שהאב קיבל את מבוקשו ללא צורך בהגשת התלונה. עוד יאמר כי תגובתו הקיצונית של הנאשם לאחר המעשה קרי עזיבת הבית, לא סביר שהיתה מתרחשת בעקבות וויכוח על צילום ילד בשלג, אלא בעקבות אירוע דרמטי. תגובה כזו מעוררת השתאות והיא הנותנת כי הנאשם פחד מסיטואציה זו נוכח מעשיו החמורים.

22. באשר לטענת הנאשם כי המתלוננת הכתה את עצמה וגרמה לחבלות שעל גופה, לא סביר בעיני כי סימנים אלו על גופה כפי שניתן להתרשם מהתמונות, מתאימים לגרסה כי המתלוננת הכתה את עצמה. לו הייתה המתלוננת מכה את עצמה כגרסת הנאשם, מתבקש היה כי תעשה זאת במקום גלוי ולא מאחורי האוזן או ברגל וכן לא באזור רגיש מעל העין, שכן לו זו היתה מטרתה היתה רוצה שתוצאות התקיפה תיראנה. יצוין כי האמור בתעודה הרפואית והנראה בתמונות תואמים את תיאור התקיפה של המתלוננת. כך שסביר בעיני כי המתלוננת לא גרמה חבלות אלה לעצמה והן מתיישבות עם גרסתה. על כן, עובדה זאת מחלישה את גרסת הנאשם לפיה המתלוננת הכתה את עצמה ומחזקת את גרסת המתלוננת לפיה היא הותקפה.

23. באשר לסתירה בעדותה של המתלוננת אל מול עדות האב בנוגע לדמי השכירות, סבורה אני כי אין בה בכדי לפגוע באמינותה של המתלוננת. עמדה כב' השופטת ט' שטרסברג כהן בע"פ **אורי שלומי נור נ' מדינת ישראל**, תק-על 2002(3) על הקושי למצוא עדות מתלוננת בעבירות מין שבעדותה לא יפלו פגמים, תוך שהיא קובעת כי אין באלה כדי לפגוע באמינות המתלוננת. נראה לי שעל אף שאין מדובר בעבירות מין הדברים

נכונים אף לעניינינו:

5"אכן, עדות המתלוננת אינה מושלמת, אך אין פירוש הדבר שהיא אינה שלמה, וככל שנתרו בה ליקויים ופגמים, מתגמדים הם נוכח גרעין האמת המוצק שבגירסתה... עדויותיהם של בני אנוש, שמטבעם אינם מושלמים ואינם ניחנים בזיכרון מושלם" (עמ' 236, 237)

24. לא מצאתי לתת אמון בגרסתו של הנאשם ועדותו המיתממת של הנאשם לא הותירה לפניי רושם חיובי. ניסיונותיו לשוות מצב של מערכת יחסים נורמאלית בינו לבין המתלוננת לאחר אירוע זה, אינה סבירה בעיניי.

25. כמו כן, אציין כי יש פער בין גרסאותיו של הנאשם בחקירתו הנגדית אל מול חקירתו במשטרה בה הרחיק עצמו מתקיפת המתלוננת ואילו בחקירתו הנגדית קשר את עצמו לאירוע **"ביום השלג אני רציתי לקחת את הבן שלי לצלם אותו והיא סירבה. שנינו התעצבנו ובעטתי בתנור תוך כדי הליכה ונגעתי בתנור"** (ר' עמ' 41 ש' 3-4) **"ישבתי והתווכחתי ותוך כדי הליכה הרגל שלי פגעה בתנור"** (ר' עמ' 41 ש' 10). מצאתי כי סתירות אלו יורדות לשורשו של עניין באופן שיש בו כדי להעיב על מהימנותו של הנאשם.

26. לפיכך מצאתי לתת אמון מלא בגרסאות עדי התביעה ולא נותר בליבי ספק כי הנאשם אכן תקף את המתלוננת, שכן עדויותיהם עולות בקנה אחד עם הגיונם של דברים ועם עדותה העקבית של המתלוננת הן בעימות במשטרה והן על דוכן העדים והתרשמתי כי היה בעדותה כדי לשקף את הדברים כפי שהתרחשו באותו היום.

27. בנסיבות אלה מצאתי כי התקיימו יסודות העבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין ועל כן אני מרשיעה את הנאשם בעבירה זו.

הפרת תנאי כניסה לישראל

28. כאמור, אין מחלוקת בין הצדדים כי הנאשם הפר תנאי מתנאי אשרתו ונכנס לישראל.

29. הנאשם בחקירתו במשטרה מסר שיש לו אישור כניסה לעבוד במישור אדומים והודה כי הוא מתגורר עם המתלוננת ב.....

"אני לא נכנס לישראל, אני נכנס לישראל רק למישור האדומים, אשתי מירושלים אני גר ב..... ואני משלם ארנונה קרוב לרמאללה

שאלה: אתה יודע ש..... זה שטח מישראל?

תשובה: אני משלם ארנונה ומים וחשמל.

שאלה: האם יש איחוד משפחות?

תשובה: אני לא הגשתי, אני גר ב..... אני הולך לעבודה וחוזר לבית" (ת/3, ש' 13-8)

30. הודאתו של הנאשם במשטרה ובבית המשפט נתמכת בעדותה של המתלוננת אשר מסרה כי הם התגוררו יחדיו ב..... בחלק הישראלי עד לאירוע וכן נתמכת בעדותו של האב שמסר כי המתלוננת גרה לידו ב..... בחלק הישראלי.

31. לא נעלמה מעיני טענת ב"כ הנאשם באשר לדברי האב כי מותר לנאשם לגור ב..... למרות שהמדובר בשטח ישראל, אולם סבורה אני שהאב לא ידע שמגורים אלו אינם חוקיים. (ר' עמ' 28 ש' 25-29)

32. לא נעלמה מעיני טענת ב"כ הנאשם כי מדובר באכיפה בררנית נוכח העובדה כי כל מי שמגיע מהשטחים ונשוי לירושלמיות מתגורר ב....., אולם ב"כ הנאשם לא הביאה ראיות לכך. יחד עם זאת מחומר החקירה עולה כי החוקרים לא ראו בדבר עבירה משמעותית, שכן רק חודשיים לאחר התלונה הנאשם נחקר על כך, ואביה של המתלוננת לא הועמד לדין ולא נחקר על עבירה חמורה יותר של הלנת תושב זר שעולה מתיק זה. נסיבות אלה רלוונטיות לעניין העונש.

33. לאור כל האמור לעיל, אני קובעת כי הנאשם הפר תנאי מהתנאים הקבועים באשרתו ונכנס ל..... שבשטח ישראל.

מסקנה

34. אשר על כן אני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה והוכיחה מעל לכל ספק סביר כי הנאשם עבר את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

35. לפיכך אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין ובעבירה של הפרת תנאי כניסה לישראל לפי סעיף 12(3) לחוק הכניסה לישראל.

ניתנה היום, י"ז כסלו תשע"ו, 29 נובמבר 2015, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.